

ř. s. k vypracování rozsudku (nehledíc ani k otázce zavinění), neboť jest to lhůta jen pořádková.

Čís. 9466.

Od cestujícího na dráze lze žádati, by, ukládaje si zavazadlo, dbal píle a pozornosti, již jest třeba, by se umístění zavazadla stalo bez ohrožování zařízení vozu a osobní bezpečnosti spolucestujících.

Tím, že pojišťovna vyplatila již pojištěnému poškozenému pojistný peníz, nebyl škůdce sprostěn povinnosti k náhradě škody poškozenému.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1929, Rv I 611/29.)

Žalovaný, vstoupiv do oddělení vagonu, v němž seděl žalobce, uložil si zavazadlo do sítě pro zavazadla. Při tom rozbil stínítko lampy, jehož střepinou byl žalobce zasažen do oka, takže mu muselo býti vyňato. Žalobní nárok na náhradu škody byl uznán důvodem po právu soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel se snaží doličiti, že nelze bezpodmínečně shledávati příčinu toho, že stínítko bylo rozbito, v nedostatku náležité péče a pozornosti žalovaného. Příhoda byla prý podmíněna spěchem a chvatem cestujícího při krátké zastávce vlaku ve stanici, kolísáním vozu a jeho těsnotou, vyvarováním se poškození zařízení vozu, pak zkušeností, obeznaností a obratností, dále také silou a okamžitou disposicí cestujícího. § 1297 obč. zák. vyžaduje prý jen péči a pozornost, kterouž lze od každého rozumného člověka žádati, nikoli však zvláštní péči a pozornost, že však nebyla prokázána skutečnost, z které by se dalo usouditi, že žalovaný nedbal této obyčejné pozornosti. K tomu jest podotknouti, že zákon v § 1297 obč. zák. nestanoví takto omezené objektivní měřítko bedlivosti, u každého člověka předpokládané, že při posouzení otázky, zda bylo šetřeno obyčejné píle a pozornosti, jest přihlížeti k okolnostem případu. Nemůže býti pochybnosti, že lze od každého rozumného člověka, jenž používá železniční dopravy, žádati, by při ukládání zavazadel vynaložil píli a pozornost, již jest třeba, by se umístění zavazadla stalo bez ohrožování zařízení vozu a osobní bezpečnosti spolucestujících, najmě, by nesrazil svítilnu ve voze viditelně umístěnou. Takováto píle a pozornost není mimořádnou, a nepřesahuje stupeň píle v § 1297 obč. zák. předpokládaný. Nelze pochybovati, že jest předpokládati u každého rozumného člověka, jenž používá železnice, by počítal s pohybem vlaku a tím podmíněným kolísáním vozu, pokud není kromobyčejným, po případě za jízdy zanechal ukládání zavazadel, anebo si vyprosil pomoc, jestliže se mu nedostává potřebné síly, zkušenosti a obratnosti. Vlastní neobratnost a nedostatečnost nevyvíňuje. Jest prokázáno, že žalovaný při ukládání kufru stínidlo u svítilny ve voze rozbil a tím jest prokázána skutečnost, z níž nižší soudy právem usoudily, že žalovaný nevynaložil náležitou píli a pozornost

podle § 1297 obč. zák. Rovněž zjistily nižší soudy příčinnou souvislost mezi zaviněním žalovaného a úrazem žalobcovým, a je tedy splněn předpoklad ručebního závazku žalovaného. Že jest pro otázku zavinění žalovaného bez významu, že žalobce, byv zraněn na oku, rukou po něm sáhl a pak i šátkem se ho dotýkal a oko mnul, správně již zdůraznil odvolací soud; tato okolnost jest bez významu i pro otázku příčinné souvislosti, která by tu byla i tehdy, kdyby se poranění oka bylo stalo tak osudným teprve tím, že žalobce oko mnul, poněvadž toto jednání žalobcovo jest vzhledem k okolnostem případu omluvitelné a nezaviněné, a žalobce, jakmile mu to bylo možno, učinil vše, co mohl učiniti k vyhojení oka, zejména ihned vyhledal lékařskou pomoc a nařízením lékaře zúplna vyhověl.

Pokud jde konečně o námitku, že žalobci byla škoda již nahrazena tím, že mu pojišťovna vyplatila pojištěnou sumu, jest podotknouti, že tím pojišťovna vyhověla jen svému smluvnímu závazku, že však neplatila, by sprostila žalovaného povinnosti k náhradě škody, jejíž výše dosud není soudem zjištěna, a toto zjištění soudem nebylo ani předpokladem vyplacení pojištěné sumy.

Čís. 9467.

Usnesení pozůstalostního soudu, jímž byl povolen zápis odevzdací listiny do pozemkové knihy, jest usnesením ve věci knihovní. Dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů jest tu vyloučen.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1929, R II 398/29.)

Soud první stolice povolil knihovní zápisy na základě odevzdací listiny. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Usnesení pozůstalostního soudu, jímž byl povolen zápis odevzdací listiny do pozemkové knihy, jest usnesením ve věci knihovní, ve smyslu § 126 knih. zák., třebaže bylo vydáno soudem pozůstalostním. Zásadně povoluje zápisy do knih soud knihovní (§ 75 knih. zák.). Ale z tohoto pravidla zná zákon úchyly na př. v §§ 59, 61, 108, 111 knih. zák. a v § 117 nesp. říz. a posléze v případech, kde podle exekučního řádu povoluje soud knihovní zápisy jako způsob exekuce nebo prozatímného opatření, kde knihovní zápisy povolují jiné soudy než soud knihovní. Tato příslušnost k povolení zápisu nemá však významu pro povahu usnesení jako usnesení knihovního. Jen tam, kde zákon povolení zápisu pokládá za výron jiné pravomoci soudní než knihovní, jako ve věci exekuční a prozatímních opatření, má usnesení povolující zápis povahu usnesení exekučního nebo prozatímného opatření. Usnesení pozůstalostního soudu o knihovním zápisu odevzdací listiny nemá takové povahy, poněvadž pozůstalostní řízení jest skončeno pravoplat-